

МИНИСТЕРСТВО ОБРАЗОВАНИЯ И НАУКИ УКРАИНЫ

**ХАРЬКОВСКАЯ НАЦИОНАЛЬНАЯ АКАДЕМИЯ
ГОРОДСКОГО ХОЗЯЙСТВА**

**XXXV научно-техническая конференция
преподавателей, аспирантов и сотрудников
Харьковской национальной академии
городского хозяйства**

Программа и тезисы докладов

ЧАСТЬ 3

ЭКОНОМИЧЕСКИЕ НАУКИ

**ХАРЬКОВ
2010**

СОДЕРЖАНИЕ

Пленарное заседание	стр. 3
Секція міської і регіональної економіки	4
Секція менеджменту і маркетингу в міському господарстві	58
Секція управління проектами в міському господарстві і будівництві	98
Секція економіки будівництва	108
Секція обліку і аудиту	164
Секція менеджменту міського і регіонального розвитку	212
Секція економічної теорії	229

Научное издание

Программа и тезисы докладов XXXV научно-технической конференции преподавателей, аспирантов и сотрудников Харьковской национальной академии городского хозяйства

ЧАСТЬ 3

Под общей редакцией лауреата Государственной премии Украины
проф. *Семенова В.Т.*

Материалы конференции опубликованы в авторской редакции

Ответственный за выпуск проф. *Золотов М.С.*

Технический редактор *Мамаева О.В.*

Формат 60x84 1/16. Подп. к печати 23.03.2010. Усл.-печ. л. 15,78.
Печать на ризографе. Тираж 230 экз. Зак. № 5697

Издатель и изготовитель:
Харьковская национальная академия городского хозяйства,
ул. Революции, 12, Харьков, 61002
Электронный адрес: rektorat@ksame.kharkov.ua
Свидетельство субъекта издательского дела: ДК № 731 от 19.12.2001

лише акумулювання ресурсів на вирішення ключових суспільно значимих проблем, стимулювання інвестицій у пріоритетних сферах здатне забезпечити дієвість і практичну реалізацію національних стратегій розвитку країни.

Програмно-цільовий підхід спрямований на складання конкретної програми досягнення бажаних результатів і застосовується для вирішення пріоритетних завдань. При цьому в його основі лежить розроблений комплекс взаємопов'язаних заходів із зазначеними строками їх виконання з урахуванням необхідного забезпечення ресурсами.

В Україні сьогодні відповідно до чинного законодавства розвиток секторів її економіки державою може фінансуватися практично тільки з Держбюджету шляхом реалізації цільових програм.

Відповідно до Закону України «Про державні цільові програми» цільова програма розробляється згідно з наступними умовами: існування проблеми; відповідність мети програми пріоритетним напрямкам державної політики; необхідність забезпечення міжгалузевих і міжрегіональних зв'язків технологічно пов'язаних галузей і виробництва; наявність реальної можливості ресурсного забезпечення виконання програми.

Програмування у галузі житлово-комунального господарства в Україні поступово набуває необхідного значення. Міністерством з питань ЖКГ, місцевими органами влади, колегія Міністерства ЖКГ, з метою подолання накопичених у галузі проблем вирішила: забезпечити перегляд регіональних програм реформування і розвитку в галузі благоустрою, проведення моніторингу та контролю реалізації регіональних, місцевих програм та завершити затвердження програм благоустрою населених пунктів.

Таким чином, слід зазначити, що окрім існуючих проблем галузі ефективне використання програмно-цільового підходу не можливо без попереднього вирішення існуючих проблем - низького рівня відповідальності органів місцевої влади та місцевого самоврядування під час формування переліків об'єктів, несвоєчасного затвердження проектно-кошторисної документації та прийняття рішень щодо співфінансування заходів з місцевих бюджетів.

ОСОБЛИВОСТІ ВІДТВОРЕННЯ ОСНОВНИХ ВИРОБНИЧИХ ФОНДІВ СИСТЕМ ВОДОПОСТАЧАННЯ ТА ВОДОВІДВЕДЕННЯ В РИНКОВОМУ СЕРЕДОВИЩІ

І.В.Покуца

Питання про можливість використання амортизаційних відрахувань на розширене відтворення – одне з найбільш складних, та дискусійних у вітчизняній та зарубіжній економічній літературі.

Економістами висловлюється думка, відповідно до якої амортизаційний фонд не може служити джерелом нагромадження коштів для розширеного відтворення основних фондів. У той же час більшість вчених стверджують, що в сучасних ринкових умовах амортизаційні відрахування закономірно є джерелом розширеного відтворення основних фондів. Багато дослідників, визнаючи пряме економічне призначення амортизаційного фонду як джерела простого відтворення, не виключають разом з тим можливості використання його і для розширеного відтворення.

В ході діяльності підприємств водопостачання та водовідведення, вартість існуючих основних засобів, з одного боку, поступово зменшується на суму зносу (амортизації) і суму вартості основних засобів, що вибули за застарілістю та непридатністю, та з іншого боку, збільшується на величину капітальних вкладень. В практиці економіко-статистичного аналізу ступінь фізичного зносу окремих об'єктів основних фондів встановлюються двома методиками. В основу першої методики покладене припущення, що фізичний знос відбувається пропорційно терміну служби об'єкта чи виробленому обсягу продукції (наданих послуг). Другий спосіб – це експертна оцінка фактичного ступеню зносу кожного об'єкту основних фондів за технічним станом його вузлів і конструкцій. Експертна оцінка дає найбільш правильне представлення про фізичний знос основних фондів, але це занадто трудомістка робота, тому до неї прибігають тільки при генеральній інвентаризації і переоцінці основних фондів. При проведенні оцінки формують групу показників, що характеризують стан та ефективність використання основних фондів підприємств водопостачання і водовідведення.

У зв'язку з науково-технічним прогресом в ринкових умовах, повинна зростати продуктивність праці, тому вартість відтворення основних фондів повинна знижуватися. У результаті, для відшкодування їх споживчої вартості теоретично потрібно менше коштів, ніж повинно бути накопичено в амортизаційному фонді. Іншими словами, щоб відновити сукупну дієздатність засобів праці, що вибувають, треба витрачати менше коштів, ніж передбачено за нормами амортизації.

Відновлення вже зношених засобів виробництва в первісних розмірах обумовлює підвищення їхньої потужності та дієздатності до сучасних вимог. Але у такому випадку розміри накопиченої амортизації повинні дозволити забезпечити потреби не тільки простого, але і розширеного відтворення, в економічній літературі таке явище носить назву «ефект науково-технічного прогресу».

Якщо первісна вартість засобів праці, виходячи з якої розраховується сума амортизації, збігається з відновною вартістю, а норми амортизації правильно відображають можливі терміни служби основних фондів, і ці терміни дотримуються, то амортизаційний фонд може забезпечити потреби тільки простого відтворення. Якщо ці умови не дотримані, то розміри амортизаційного фонду відхиляються від потреб нормального відшкодування і повинні бути відкоректовані. У випадку коли амортизаційний фонд акумулював частину коштів, що при правильному нарахуванні амортизації повинні були б ввійти у фонд нагромадження, то надлишок їх може бути вилучений для розширення виробництва. Недостатнє нарахування коштів у фонд відшкодування повинне бути поповнене з фонду нагромадження. Вилучення видимого надлишку амортизації неприпустимо, тому що це ускладнює процес відтворення основних фондів на підприємствах водопровідно-каналізаційного господарства (ВКГ).

При відповідності процесу нарахування амортизації реальному процесу перенесення вартості амортизаційний фонд повинний використовуватися тільки за прямим призначенням. Нарахована амортизація повинна цілком залишатися в розпорядженні підприємств ВКГ і направлятися ними на фінансування простого відтворення основних фондів. Але збереження на теперішній час сформованого порядку й існуючих обсягів інвестування в основні фонди веде до наростаючого зносу і погіршення загального стану майнового комплексу ВКГ. Ця тенденція не тільки призводить до зниження якості послуг, що надаються, але і загрожує нормальному функціонуванню галузі в цілому.

Підвищення ступеня використання основних фондів у водопровідно-каналізаційному господарстві – важливе джерело економії капітальних витрат. Як висновок, особливістю відтворення основних засобів підприємств ВКГ в ринкових умовах є необхідність врахування тієї обставини, що величина амортизації повинна відповідати реальній участі основних фондів у процесі надання послуг водопостачання та водовідведення. Слід обов'язково враховувати, що у зв'язку з критичним станом на підприємствах ВКГ, повинні висуватися особливі вимоги до формування на підприємствах політики простого і розширеного відтворення засобів праці.

СКЛАДОВІ ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ РЕКРЕАЦІЙНИХ КОМПЛЕКСІВ РЕГІОНУ

В.В.Величко, М.С.Прохорова

Підприємства всіх форм власності та підпорядкування, що надають рекреаційні послуги на базі рекреаційних комплексів в регіоні, підвищуючи ефективність функціонування, сприяють позитивним соціально-економічним змінам в районі розташування. До особливостей функціонування рекреаційних комплексів в Україні відносять: незалежність; мотивованість; особисте керування; гнучкість. До недоліків функціонування: необмежену відповідальність; тривалість робочого часу; обмеженість фінансових ресурсів; складності під час керування. На даний час в Україні існують наступні обмежувальні фактори для росту попиту на послуги рекреаційної галузі та саму рекреацію. Це невідповідність співвідношення «ціна-якість-всесвітні стандарти»; недостатня розвиненість сфери обслуговування; екологічна ситуація та низька якість рекреаційних ресурсів; соціально-психологічний аспект; державна політика; економічні фактори; непоінформованість населення; недостача та недостатній рівень підготовки кадрів; недостатні інвестиційні надходження; невелика кількість об'єктів рекреаційного значення у сільській місцевості, незацікавленість інвесторів у замських об'єктах.

Основними чинниками, що заважають активізації розвитку малого підприємництва у сфері рекреації є: недостатньо чітко сформульовані акти державної політики; збільшення бюрократичних бар'єрів (реєстрація, ліцензування, сертифікація, системи контролю й дозволяючої практики, регулювання орендних відносин); відсутність дієвих механізмів фінансово-кредитної підтримки; надмірний податковий тиск і обтяжлива система звітності; невпевненість підприємців у стабільності умов ведення бізнесу; надмірне втручання органів державної влади в діяльність суб'єктів господарювання.

Серед основних причин, що стримують розвиток рекреаційних комплексів слід виділити зниження платоспроможності населення; можливість рекреаційної діяльності без отримання послуг; зношеність основних фондів (для державних підприємств, що переведені до приватної власності); відсутність державного володіння нового фонду рекреаційних комплексів які приватний інвестор може брати в лізинг; незбалансованість «споживання-відновлення» рекреаційних ресурсів; податковий тиск; недостатній рівень досліджень у рекреаційній галузі; недостатня розвиненість транспортної мережі; недостатня розробка